

Arrest

nr. 273 340 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. A. NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die *loco* advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Peruviaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1977.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 april 2018. Op 9 juni 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van de stad Lima en heeft u de Peruviaanse nationaliteit. U studeerde bedrijfsbeheer aan de universiteit maar stopte uw studie om voor uw kinderen te zorgen. U heeft twee zonen en een dochter die in Lima bij hun vader CIVR wonen.

Carlos behandelde u tijdens jullie relatie slecht en bedreigde u eens met een mes. U contacteerde de politie die tussenkwam maar u liet uw aangifte vallen om hem niet verder in de problemen te brengen. Na jullie scheiding eind 2011 ondervond u geen problemen meer met Carlos. U deed ongeveer drie jaar lang administratief werk in het kleuteronderwijs maar stopte met werken omdat u meer moest werken dan uw functie voorzag. U werkte vervolgens ongeveer twee jaar lang niet. In april 2018 nodigde uw tante ESA die in België woont u uit om naar België te komen. U kwam in België aan op 28 april 2018. Uw huidige partner FLPI (O.V. 9.253.343) kwam in België aan op 8 september 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 juni 2021. Paul diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 juni 2021.

U wenst niet terug te keren naar Peru omdat u in België meer werkmogelijkheden heeft en omdat er in Peru veel algemene criminaliteit heerst. Zo werden u en uw partner enkele keren slachtoffer van een diefstal.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Peruviaans paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

In dit licht dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw houding niet in overeenstemming is met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U kwam immers al op 28 april 2018 aan in België terwijl u pas op 9 juni 2021, meer dan drie jaar later, om internationale bescherming verzocht. Ook uw partner Paul kwam reeds op 8 september 2018 aan in België terwijl hij pas op 30 juni 2021 internationale bescherming verzocht. Jullie verklaring voor deze afwachtende attitude – jullie onwetendheid over deze mogelijkheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/11/2021, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS Paul d.d. 17/11/2021, p. 4) – kan niet weerhouden worden als afdoende verklaring. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu. Jullie houding getuigt dan ook geenszins van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar problemen die u in het verleden kende met uw ex-vriend CIVR wonen, moet worden opgemerkt dat hier onmogelijk een actuele vrees voor vervolging kan worden afgeleid, daar u zelf aangaf dat u sinds jullie scheiding in 2011 geen problemen meer heeft ondervonden met hem (CGVS, p. 4 en 5). U geeft tevens aan dat hij momenteel samen met jullie kinderen in het gebouw van uw ouders woont maar plaats zou maken indien u zou terugkeren (CGVS, p. 5). Hieruit kan allerm minst geconcludeerd worden dat u op heden een gegronde vrees voor vervolging heeft van deze man bij een eventuele terugkeer naar Peru.

Verder haalden jullie geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u en uw partner Peru hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Jullie besloten Peru te verlaten omwille van de slechte economische situatie en omdat uw partner Paul er geen werk vond (CGVS, p. 4; CGVS Paul, p. 3). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie beiden op onregelmatige basis in Peru konden werken (CGVS, p. 3) en dat Paul werkaanbiedingen kreeg toen hij werkloos was maar dat hij te hoge looneisen stelde om te kunnen concurreren met de migranten uit andere Latijns-Amerikaanse landen (CGVS Paul, p. 3). Ook de meeste van jullie naaste familieleden vonden werk in Peru (CGVS, p. 2-3; CGVS Paul, p. 2) en uw kinderen volgen (hoger) onderwijs (CGVS, p. 3). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Peru zijn dan ook van louter socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U en uw partner verwezen voorts naar het feit dat er in Peru veel misdaad, delinquentie en moorden voorkomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 4 en 5; CGVS-vragenlijst Paul, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS Paul, p. 4). Met uitzondering van een aantal diefstallen blijkt evenwel niet dat jullie al met dergelijk crimineel geweld werden geconfronteerd. Noch u noch uw partner koppelen hier overigens een beschermingsnood aan. Uw partner verklaarde bovendien expliciet dat hij geen nood heeft aan (internationale) bescherming (CGVS, p. 4; CGVS Paul, p. 4 en 5). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Voor zover u en uw partner verwijzen naar de slechte veiligheidssituatie in Peru (CGVS, p. 3, 4; CGVS Paul, p. 4), kan opgemerkt worden dat er overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidsstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Jullie paspoorten en uw partners identiteitskaart buigen bovenstaande vaststellingen niet om aangezien jullie identiteit en nationaliteit niet ter discussie worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst slachtoffer werd van partnergeweld en dat dit daar veel ernstiger is dan in België omdat er onvoldoende politiebescherming is. De verzoekende partij vervolgt dat door de periode van pandemie het partnergeweld verder toegenomen is in haar land van herkomst. Ze meent dat ze bij een terugkeer naar Peru nog minder zal beschermd worden daar ze niet meer als een Peruviaanse zal beschouwd worden. Bovendien maken personen die vanuit Europa terugkeren naar Peru ook vaak het voorwerp uit van kidnapping daar ze als vermogend aanzien worden. Ze stelt dat ze niet op een veilige manier met haar nieuwe partner in Peru zal kunnen wonen. Dit is volgens haar een schending van artikel 8 van het EVRM, want elkeen heeft het recht op privé- en gezinsleven. De verzoekende partij stelt dat ze bij een terugkeer naar Peru vreest om slachtoffer te worden van partnergeweld gepleegd door haar ex-partner.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Peru enerzijds omdat ze in België meer mogelijkheden heeft om te werken en anderzijds omdat het hier veiliger is. De verzoekende partij haalt aan dat zij en haar partner in Peru reeds verschillende keren het slachtoffer waren van diefstal. De verzoekende partij haalt ook aan dat ze in het verleden reeds het slachtoffer was van partnergeweld. Ze vreest bij een terugkeer naar Peru opnieuw slachtoffer te worden van partnergeweld gepleegd door haar ex-partner.

3.2. De documenten die de verzoekende partij bijbrengt hebben betrekking op haar identiteit en nationaliteit. Deze elementen worden niet betwist.

3.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.4. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De vluchtmotieven van de verzoekende partij houden geen verband met één van de voormelde criteria daar ze enerzijds louter van socio-economische aard zijn en anderzijds enkel betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Peru. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als

‘vervolgung’ in de zin van het Verdrag van Genève. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Jullie besloten Peru te verlaten omwille van de slechte economische situatie en omdat uw partner Paul er geen werk vond (CGVS, p. 4; CGVS Paul, p. 3). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie beiden op onregelmatige basis in Peru konden werken (CGVS, p. 3) en dat Paul werkaanbiedingen kreeg toen hij werkloos was maar dat hij te hoge looneisen stelde om te kunnen concurreren met de migranten uit andere Latijns-Amerikaanse landen (CGVS Paul, p. 3). Ook de meeste van jullie naaste familieleden vonden werk in Peru (CGVS, p. 2-3; CGVS Paul, p. 2) en uw kinderen volgen (hoger) onderwijs (CGVS, p. 3). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Peru zijn dan ook van louter socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argumenten die een ander licht hierop kunnen werpen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

4.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat *“(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het*

risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

4.3.2. De Raad wijst er verder nog op dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Peru op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften en die van haar gezin.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“In dit licht dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw houding niet in overeenstemming is met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U kwam immers al op 28 april 2018 aan in België terwijl u pas op 9 juni 2021, meer dan drie jaar later, om internationale bescherming verzocht. Ook uw partner Paul kwam reeds op 8 september 2018 aan in België terwijl hij pas op 30 juni 2021 internationale bescherming verzocht. Jullie verklaring voor deze afwachtende attitude – jullie onwetendheid over deze mogelijkheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/11/2021, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS Paul d.d. 17/11/2021, p. 4) – kan niet weerhouden worden als afdoende verklaring. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu. Jullie houding getuigt dan ook geenszins van een nood aan internationale bescherming.*

Wat betreft uw verwijzing naar problemen die u in het verleden kende met uw ex-vriend CIVR wonen, moet worden opgemerkt dat hier onmogelijk een actuele vrees voor vervolging kan worden afgeleid, daar u zelf aangaf dat u sinds jullie scheiding in 2011 geen problemen meer heeft ondervonden met hem (CGVS, p. 4 en 5). U geeft tevens aan dat hij momenteel samen met jullie kinderen in het gebouw van uw ouders woont maar plaats zou maken indien u zou terugkeren (CGVS, p. 5). Hieruit kan allerminst geconcludeerd worden dat u op heden een gegronde vrees voor vervolging heeft van deze man bij een eventuele terugkeer naar Peru.

Verder haalden jullie geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u en uw partner Peru hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Jullie besloten Peru te verlaten omwille van de slechte economische situatie en omdat uw partner Paul er geen werk vond (CGVS, p. 4; CGVS Paul, p. 3). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie beiden op onregelmatige basis in Peru konden werken (CGVS, p. 3) en dat Paul werkaanbiedingen kreeg toen hij werkloos was maar dat hij te hoge looneisen stelde om te kunnen concurreren met de migranten uit andere Latijns-Amerikaanse landen (CGVS Paul, p. 3). Ook de meeste van jullie naaste familieleden vonden werk in Peru (CGVS, p. 2-3; CGVS Paul, p. 2) en uw kinderen volgen (hoger) onderwijs (CGVS, p. 3). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Peru zijn dan ook van louter socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U en uw partner verwezen voorts naar het feit dat er in Peru veel misdaad, delinquentie en moorden voorkomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 4 en 5; CGVS-vragenlijst Paul, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS Paul, p. 4). Met uitzondering van een aantal diefstallen blijkt evenwel niet dat jullie al met dergelijk crimineel geweld werden geconfronteerd. Noch u noch uw partner koppelen hier overigens een beschermingsnood aan. Uw partner verklaarde bovendien expliciet dat hij geen nood heeft aan (internationale) bescherming (CGVS, p. 4; CGVS Paul, p. 4 en 5). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de stijging van het aantal gevallen van partnergeweld in Peru ten gevolge van de pandemie, het risico op ontvoering daar ze in Europa verbleven heeft en het gegeven dat ze op minder overheidsbescherming kan rekenen omdat ze door haar verblijf in Europa niet meer als Peruviaan zal beschouwd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geen enkele objectieve bron citeert om haar stelling te staven. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie zonder dit op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij te betrekken

volstaat evenwel niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partij aan te tonen. De loutere mogelijkheid het slachtoffer te worden van ontvoering volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit risico verschilt immers niet van het risico dat ook andere kinderen en volwassenen lopen in Peru. Bovendien is dit risico in het geval van de verzoekende partij puur hypothetisch nu zij geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou kunnen blijken dat zij en haar partner specifiek een verhoogd risico zou lopen op ontvoering.

Verder toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming indien zij bij terugkeer het slachtoffer zou worden van gemeenschappelijke criminaliteit door niet-overheidsactoren. Overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet moet *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, [] doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”* Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoekende partij om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2016, p. 59, 63 en 68). De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering dat zij bij een terugkeer naar Peru niet meer als Peruviaanse beschouwd zal worden. Aldus brengt de verzoekende partij geen enkel element aan waaruit kan blijken dat in haar geval de Peruviaanse overheid geen bescherming zou kunnen of willen bieden of dat zij daar geen toegang toe heeft, zoals omschreven artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Peru in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

4.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Voor zover u en uw partner verwijzen naar de slechte veiligheidssituatie in Peru (CGVS, p. 3, 4; CGVS Paul, p. 4), kan opgemerkt worden dat er overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenschappelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenschappelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm

waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

4.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Peru een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS